

Schmidka Ádám

Rövidre Vágva

Schmidka Ádám

Rövidre Vágva

Magánkiadás

Budapest, 2024

Írta: Schmidka Ádám
Copyright ©Schmidka Ádám, Budapest, 2024
Minden jog fenntartva!

ISBN 978-615-02-1483-2

Kiadó: Magánkiadás
Budapest, 2024

TARTALOMJEGYZÉK

A Vacsora

A Fagylalt

A Könyv

Az Eső

A Tanárnő

Előszó

Üdvözlöm a Kedves Olvasót! A Rövidre Vágva egy minikötet, így az előszó sem lesz hosszú. Ettől függetlenül, a rövidségen túl remélem, hogy ezek a történetek is szórakoztatóra és érdekesre sikerültek.

Jó Olvasást Kívánok!

Tisztelettel:

A Szerző

A Vacsora

Meglepetést szerettem volna szerezni. Igazit. Bár nem vagyok valami jó szakács, mégis úgy döntöttem főzök valami finomat. Utána olvastam, hogy mit is készítek és hát elég sok minden kellett hozzá, ezért elhatároztam, hogy holnap kimegyek a piacra és összeszedem az alapanyagokat. Este még megnéztem a tévében néhány főzőműsort, hogy jobban fel tudjak készülni. Örömmel hajtottam álomra a fejemet és talán az esti italomnak köszönhetően hamar álomba is merültem. Reggel már felkészültem a piaci túrára és pár itallal feldobtam, az amúgy jó hangulatomat. Kerestem egy bevásárlókosarat és összeállítottam egy listát is. Felírtam rá mindent, hogy kell ez meg az, kicsik és nagyok és még a többi is. Útravalónak zsebre vágtam a laposüvegemet és a piac felé vettem az irányt. Szerencsére aránylag a közelben volt egy, de a tömegközlekedést is használtam. Igazából nem gondoltam volna, hogy ilyen furcsán néznek egy üres kosaras emberre, mondjuk igaz rendelhettem volna az interneten is, de érdekelt a piac. Szerencsére hamar odaértem és mivel hétköznapi volt, nem is voltak olyan sokan. Nem vagyok egy piacra járó ember, úgyhogy először körülnéztem, mi is van itt. Bele is futottam egy büfébe, bekaptam pár falatot és ittam két jó italt. Ekkor gondoltam, ha ilyen a piac akkor többet kéne jönni. Dehát a meglepetés, az foglalkoztatott igazán, még az ide úton is, úgyhogy nekiláttam a lista szerint. Nem volt egyszerű, mert a választék azért nagy volt. Addig-addig járkáltam, míg találtam egy szimpatikus standot.

Kortyoltam egyet és nekiláttam a vásárlásnak. Válogattam és minden darabot megvizsgáltam. Érett-e, jó az állaga és mennyire friss. Megfogtam a pirosat, a zöldet, a sárgát és a lilát is. Egyenként éreztem őket, szinte az érési folyamatukat is átéltem. Szinte kifeküdtem, minden zöldség és gyümölcs külön-külön lüktetett bennem. Hogy ez jó-e, jónak jó, de azért kissé ijesztő. Végül azért megtelt a kosaram, az eladó lemérte én pedig fizettem. Kifelé, azért megálltam még két italra a büfében és közben leellenőriztem a listámat, minden meg van-e, aztán kísértáttam a piacról. Szép idő volt, az emberek szállingóztak ide-oda, gondoltam most nem kell a tömegközlekedés inkább gyalogosan megyek haza. Komótosan haladtam, néha kortyolgattam egyet-egyét és a meglepetésre gondoltam ismét. Hogyan kéne megfőzni, hogyan kéne tálalni. Mit mivel díszítsek, milyen legyen a világítás, milyen legyen a hangulat, mi szóljon, mit vegyek fel, milyen legyen az üdvözlés. Csakhogy hirtelen éreztem, hogy azért sürget ám az idő is, úgyhogy megszorítottam lépteimet, ha már a szívem, úgyis kezdett hevesebben verni. Újra rendszerezni próbáltam a gondolataimat, hogy jó étel készüljön. Végre hazaértem, kipakoltam, ittam egy italt és úgy döntöttem, hogy a frissesség kedvéért alszom negyed órát és utána látok neki a meglepetés vacsorának. Így is tettem és a rövid pihenő után újult erővel láttam neki a főzésnek. Elővettem a hozzávalókat, megmostam, megtisztítottam és felaprítottam őket. Megkerestem az edényeket, elővettem a receptet és nekiláttam. De hoppá! Elolvastam a receptet és valami nem tetszett, mintha valami hiányozna. Nézegettem a

hozzávalókat, a receptet és elővettem a listát és ki is derült a hiba oka. A legfőbb hozzávalót sajnos elfelejtettem felírni, így meg sem vettem. Elég csalódott lettem, mert visszamenni már nincs idő és e nélkül pedig nem lesz jó. Kiálltam a teraszra egy itallal kezemben és jót nevettem magamban, hogy most az lesz a meglepetés, hogy nem lesz meglepetés? Ott merengtem magányomban és próbáltam kitalálni valamilyen megoldást. Körítés ide vagy oda, az üres tányérokkal nem tudunk mit kezdeni. Bementem a konyhába és nézegettem a gyümölcsöket és a zöldségeket, aztán az egyikbe beleharaptam. Igen zamatos és lédús volt, kicsit ízlelgettem és tovább gondolkodtam. Minek főzni, ha úgy sem tudok, ezek önmagukban is ízletes dolgok. Gyorsan mindegyiket megkóstoltam. Megvan, gondoltam, akkor gyümölcs és zöldségtálat eszünk. Feldíszítettem a lakást, az étkezőasztalt, behűtöttem az italokat és ízlésesen tálaltam a vacsorát. Lezuhanyoztam, szép ruhát húztam, beraktam egy jó kis zenét és csengőszóra vártam. Hogy hiába, hát azt azért nem, mert megcsörrent, de hogy a meglepetés jó lett-e, hát azon csak mosolyogni tudok.

A Fagylalt

Nagyon szeretem a fagylaltot. Imádok hódolni ennek a szenvedélyemnek és minden évben elmegyek egy fagyi túrára. Abban az országban, ahol élek van egy híres fagylaltváros a Fagyi Csoda Város, most is éppen oda tartok. Ide inkább egyedül jövök és magányosan merülök el az élvezetek világában. A vonaton megebédeltem, ittam pár italt, de nem ettem fagylaltot, azt a Fagyi Csoda Városra tartogatom. Csak ültem és bámultam ki az ablakon, néztem az elsuhanó tájat és hallgattam, ahogy kattognak a vonat kerekei. Rendeltem még egy italt és megpróbáltam ellazulni, a gondolataimat a fagylaltozásra átállítani. Lassan aztán befutottunk az állomásra, átvágtam magam a forgatagon és kerestem egy taxit. Elindultunk a hotelem felé, a taxi tetején természetesen egy fagyi volt, de, hogy ez melyik cég taxija volt, azt nem árulom el, mert nem csinállok ingyenreklámot. Araszoltunk a Fagyi Csoda Városban és csak néztem, ahogy fagyizó van fagyizó hátán, mit mondjak csodálatos volt. Végre megérkeztünk a hotelhez, aminek egy fagyi volt a bejárata felett, de hogy mi volt a hotel neve, azt nem árulom el, mert nem csinállok ingyenreklámot. Rendeztem a taxiszámlát és becsekkoltam a hotelbe. A szobámba be volt készítve egy üveg ital és egy fagyi kehely, megfürödtem, felöltöztem, a fagyit megettem az italt megittam. Éreztem, hogy a szívem kezd a torkomban dobogni, úgyhogy elindultam a túrára. Kiléptem a hotelből és először csak úgy sétálgattam, nézelődtem, hova lenne érdemes beülni. Végül találtam egy

szimpatikus helyet és letáboroztam. Bár tényleg imádom a fagyaltot, de leginkább a kelyhekért vagyok oda és abból is azokért, amibe ital is kerül, mert hát mit ér a fagyí egy kis szesz nélkül. Elfogyasztottam egy-két kelyhet, közben meg szolidan italozgattam és a következő napokat tervezgettem. A Fagyí Csoda Város egy igazán klassz hely, attól, hogy város azért nem terül el olyan nagy helyen. Tulajdonképpen fagyizókból, hotelekből áll és kellemes sétányok szegélyezik. Éttermek igazából, csak a hotelekben vannak, de itt úgíis mindenki fagyízí. A fagyíalozókban, azért lehet italt kapni, csakúgí, mint a hotelekben és mindkettőben lehet vásárolni fagyíalozással kapcsolatos emléktárgyakat. A városban egyébként jó a hangulat, mindenki vídám, az emberek mosolygósak, kedvesek és fagyízínak. Én ís tettem egy rövid körutat és este visszatértem a hotelbe. Rendeltem a szobámba pár kelyhet és csak ízleltem a csodásabbnál csodásabb csemegéket. Valahogí elaludtam, de az éjszaka közepén kissé zihálva ébredtem. Hirtelen nem nagyon tudtam mí van. Körülnéztem a szobámban és mindenütt üres kelyheket láttam, gyorsan töltöttem egy italt és bekapcsoltam a tévében egy zeneadó. Eleinte csak üldögéltem, aztán az egyik számra táncolni kezdtem. Ekkor előtört belőlem a szívem, kijött a mellkasomból és labda nagyságúan vibrált. Ott lüktetett véresen, teljes valójában a szemem előtt és a zene ritmusára vert. Aztán, amilyen hirtelen jött ez a csodás érzés, olyan gyorsan köddé ís vált, én meg csak álltam magányosan. Megpróbáltam újra elaludni, de reggel nem hagyott nyugodni a dolog, lehet, hogí utána kéne járni ennek.

Reggeli után, elmentem a város klinikájára, aminek a bejárata felett egy fagyí volt. Bár igen kedvesek voltak, a nevüket, azért nem árulom el, mert azért nem csinállok ingyenreklámot. Elvégeztek pár vizsgálatot és kiderült, hogy allergiás lettem a fagylalt fő összetevőjére. Azt tanácsolták, hogy ne fogyasszak több fagylaltot, mert nem biztos, hogy hosszú távon ez jó. Szomorúan ballagtam ki a klinikáról, bementem az első fagyizóba és vettem egy üveg italt. Csak kóboroltam a városban, hát ennyi gondoltam és megszakadt a szívem. Visszasétáltam a hotelbe és elmeséltem nekik, hogy mi történt. Megértették a problémámat, pedig még volt egy hét foglalásom. Sőt, olyan rendesek voltak, hogy a konyhájuk csinált nekem egy hamburgert is. Hát igen, ilyen a Fagyí Csoda Város. Kicsekkoltam és úgy döntöttem, hogy nem taxival megyek ki az állomásra, hanem utoljára végigsétálok a városon. Húztam a bőröndömet és elmerültem az emlékeimben. Így sétálgattam, amikor a város határán, belebotlottam egy buszos vállalkozásba. A buszokra fagyí volt festve, de nem árulom el a nevüket, mert nem csinállok ingyenreklámot. Úgy gondoltam, minek vonatozni, majd hazamegyek busszal. Felszálltam és mielőtt hazafelé indultunk volna tettünk egy kört a Fagyí Csoda Városban. Először bánatosan és szomorúan bámultam kifelé, aztán elmosolyodtam, mert eddig nem is tudtam, hogy ilyen jó buszozni.

A Könyv

A belváros forgatagában ültem egy itallal a kezemben és ma nem is akartam semmit. Csak ültem és nézelődtem, aztán ezt is meguntam. Sétálgattam az utcákon és átvettem a város lüktetését. Egy-egy kirakat előtt megálltam és gondolkodtam kellene-e ezek a dolgok nekem. Igazából, úgy semmi nem nyerte el a tetszésemet, aztán belebotlottam egy zeneboltba. Bementem, jó zene szólt és csak válogattam a lemezek között, de ez sem tudott lekötni, így innen is kifordultam. A mellette lévő közértben vettem egy italt és sétáltam tovább egyre inkább a kis mellékutcákban. Már éppen hazafelé indultam, amikor megláttam egy antikváriumot. Szeretek olvasni, ezért úgy döntöttem, ide még betérek. Bent csend honolt és könyvek faltól-falig, padlótól a mennyezetig. Volt egy eladó is aki ide-oda pakolgatott és mondta, hogy nézelődjek bátran. Először csak általánosságban körülnéztem, aztán rátértem a kedvenc témámra. Rengeteg olyan témájú könyv volt, ami tetszett, így lapozgattam és gondolkodtam, vajon melyiket vegyem meg. Végül találtam egy könyvet, ami pont arról szólt, amiről a legjobban szeretek olvasni. Csak volt vele egy kis probléma, hogy finoman szólva is igen viseletesnek tűnt az állapota. Szakadt borítója alatt megfakult az írás és a lapok is szellősnek voltak mondhatóak. Egyszóval elég kiábrándító volt az állapota, de mégiscsak az érdeklődésem középpontjában állt, így megvásároltam és hazavittem magammal. Hazaértem letettem az asztalra, főztem egy finom ebédet, majd egy itallal a kezemben vigyázva átlapoztam.

Téma ide, téma oda, hát nem a legjobb benyomást keltette. Mondhatnám, azt is, hogy gyalázatos állapotban volt. A borítót és a lapokat már említettem, de néha az írás is nehezen volt olvasható, olybá tűnt mintha 2D-ben néznék ki a fejből. Ha ez nem lenne elég, a könyv elején volt egy bejegyzés vagy valami írás, amit nem lehetett elolvasni. Próbáltam nagyítóval, de úgy sem jutottam közelebb ahhoz, vajon mit is írtak a könyv elejére. Végül meguntam a könyv vizslatását, mert szinte bántó volt és felraktam a könyvespolcomra. Napokig csak kerülgettem a dolgot, azért néha egy-egy ital közben ránéztem, de nem lett jobb a látvány, ezért egy hét múlva, úgy döntöttem, hogy keresek egy könyvrestaurátort és felújítatom ezt az egyébként kiváló kötetet. Nézelődtem az interneten és találtam is a közelben egy ilyen könyvfelújítással foglalkozó kis manufaktúrát. Az egyik délelőtt, a hónom alá csaptam a könyvet és átsétáltam a restaurátorhoz. Kellemes rend fogadott és egy kedves lány. Megmutattam neki a könyvet és elmondtam neki, hogy tulajdonképpen mit is szeretnék. Nézte, forgatta, lapozgatta, majd elmondta, hogy nem Ő a restaurátor, Ő csak felveszi és kiadja a rendeléseket, de a könyv szerinte sincs a legjobb állapotban. Végül, abban egyeztünk meg, hogy otthagynom a könyvet, a restaurátor majd megnézi és felhívnak, hogy lehet-e ezen a könyvön még segíteni. Kissé azért csalódottan sétáltam, haza, de mindig magamnál tartottam a telefonomat, hátha hívnak. Három nap múlva csörgött is a telefon, a lány volt a boltból és azt mondta, hogy elvállalják a felújítást, de legyen türelemmel, mert pár nap alatt nem lesznek

készen. Azt ígérte, hogy amint meg vannak a munkával, rögtön szólni fognak. Teltek-múltak a napok, amikor egy itallal kezemben az erkélyen, megcsörrent a mobilom. A lány volt a manufaktúrából és azt mondta, hogy elkészültek a könyvvel és holnap tizenegyre mehetnek is érte. Izgatottan feküdtem le, de még izgatottabban keltem fel. Rendbe tettem magam, mert azért, ha szolidan is, de azért előző este kicsit megünnepeltem a dolgot. Szépen felöltöztem, bedobtam pár italt és átsétáltam a restaurátor manufaktúrába. A kellemes rend nem változott a lány pedig éppen telefonált, így egy kicsit körülnéztem. És akkor megláttam a könyvem a pult mögötti asztalon. Mintha új lett volna, csillogott-villogott, kecses és büszke darabként feküdt az asztalon. Egyszerűen öröm volt ránézni, mintha újra megnyílt volna a tudat és a világ és a tér ismét behatárolt lett. A lány szavai hoztak vissza a valóságba. Azt mondta, hogy kér pár perc türelmet, mert a könyvet, maga a restaurátor szeretné a kezembe adni, úgyhogy addig csak várjak. Egy kicsit álldogáltam, végül megjelent egy másik lány, kezébe vette a könyvet, kísértelt hozzám és kedvesen a kezembe tette. Csak mosolyogtam rá és a kezemmel végigsimítottam a borítót, majd belelapoztam a könyvbe. Elképesztő változás, a betűk olvashatóak, a borító gyönyörű és a lapok, mintha újak lettek volna. Nehezen jutottam szóhoz, de azért egy köszönömöt ki tudtam magamból préselni. Aztán eszembe jutott az írás a könyv elején és odalapoztam. Veled szép az élet, ez állt ott. A lányra néztem és csak mosolyogva álltunk a bolt közepén.

Az Eső

Amolyan művész vagyok, több ágat is művelek, de már nagyon vágytam egy kis változatosságra, ezért úgy döntöttem, hogy vidékre költözöm. Az interneten találtam egy kisvárosi erdőszéli házat, ami ugyan felújításra szorult, de nagyon tetszett és meg is vettem. Bútoraimat a lakásomba hagytam és csak a legfontosabbakat vittem magammal. Beültem az autómba és célba vettem az új otthonom. Csodálatos idő volt, hét ágra sütött a nap, de mégsem volt hőség. Már csak harminc kilométer lehetett hátra, amikor esni kezdett az eső. Elázva érkeztem meg kis lakomhoz és rögtön töltöttem egy hideg italt, körülnéztem és leültem a fedett teraszra, hogy megvárjam az eső végét. Viszont nem állt el és még másnap is esett, úgyhogy felmértem, hogyan is csinosítsam ki a házat. Nem kell, olyan nagy munkára gondolni, egy kis festés, csiszolás és pár egyéb apróság, úgy két hónap alatt meg is leszek gondoltam. A kertet is átnéztem, kicsit trópusi jellege volt, háttérben az erdővel. Készítettem egy listát, hogy mi kell a munkához és a harmadik nap elugrottam a városba, hogy beszerezzek mindent. Találtam egy szuper vegyesboltot és összeszedtem a szükséges anyagot és felszerelést. Az eladó kedves volt és beszélgettünk egy keveset. Elmeséltem neki, hogy most költöztem az erdő széléhez és megkérdeztem tőle, hogy itt mindig ilyen sokat esik, mert három napja nem áll el. Csak nevetett és azt mondta, hogy nem láttam pár éve a riportfilmet a tévében, merthogy itt évek óta egyfolytában esik az eső. Szóval nagyon régen esik de senki sem tudja és senki

nem emlékszik, hogy mikor kezdett esni. Nem szakad, nincs vihar sem, néha ugyan szitál, de leginkább folyamatosan esik. Azt mondta, hogy az itteniek már megszokták, de a külvilág számára, ez olyan érdektelen, hogy semmilyen turistát nem érdekel és az ingatlanokat sem tudják eladni, mert senki, de senki nem akar ezen a településen élni. De azért örömét fejezte ki, hogy ideköltöztem, mert amúgy jó itt lakni és higgyem el, hogy van a dolognak hangulata. Egy kicsit azért felhúztam magam, úgyhogy pár rekesz italt még bepakoltam. Ezért nem kell interneten házat venni, de mindegy gondoltam, legalább nem kell locsolni, különben is ha már ennyi ideje esik, akkor lehet, hogy hamarosan eláll. De nem. Egy hónap után, azért már kezdett érdekes lenni a dolog. A vegyesboltot is látogattam, a felújítás is haladt, de nem ez volt az igazi gond és igazából nem is az eső. Hanem az, hogy fáztam, pedig nem volt hideg, az eső ellenére sem. Csak fáztam, úgy legbelül és mindig rendesen fel kellett öltöznöm, de akkor is fáztam, nem dideregtem, mint a téli fagyban csak fáztam. Két és fél hónap után kész lettem a házzal és visszatértem az alkotáshoz, mert egy szép műtermet is berendeztem és nem árulok el nagy titkot, hogy még mindig esett. Próbáltam a dolog jó oldalát nézni és itallal a kezemben egy nyugágyról néztem az eső áztatta erdőt a fedett teraszcél. Eltelt megint pár hét vagy lehet, hogy hónap is és már fel is szereltem két reflektort a kertbe, hogy este és éjszaka is gyönyörködhessek az esőben, mert igazából tényleg kezdett a hangulata beszippantani. Az alkotás is jól ment, tényleg nem kellett locsolni és az időjárás

jelentést sem kellett a továbbiakban nézmem, mert az eső stabilan esett továbbra is. Már egy éve laktam az erdő szélén, de már megszoktam, a látványt, a hangját is és az illatát is imádtam. Szokásomhoz híven az egyik nap is kint feküdtem a nyugágyban, amikor valami meghökkentő és csodálatos dolog történt. A kert közepén az esőből egyszer csak kirajzolódott egy gyönyörű vízpára lány. Kecsesen lépdelt ide-oda, szinte hívogatott és kedvesen mosolygott. Talán mondott is valamit, de nem értettem mit és mire magamhoz tértem besétált az erdőbe. Nem akartam utána menni, úgy éreztem nyugalomra vágyik, így hagytam, hogy belibegjen az erdőbe. Nem tudtam, mit tegyek de úgy éreztem, hogy meg kell merítkeznem az esőben és kiálltam a kert közepébe és hagytam, hogy az eső mossa az arcomat és kopogjon a fejemen. Pár perce álltam ott, amikor a vízpára lány újra megjelent és kísértelt hozzám az erdőből. Gyöngéden felém nyújtotta a kezét és ki tudja mennyi ideig, de ott táncoltunk az esőben a kert közepén, majd hirtelen ahogy az elején jött, úgy szívódott fel az esőben, én meg csak álltam ott. Azóta csak alkotok, könnyed italokat fogyasztok és minden nap megmerítkezem az esőben, mert az még mindig esik, csak most már nincs kedvem elköltözni.

A Tanárnő

Egy üres dokumentum felett üldögélek, itallal a kezemben. Éppen könyvet írni készülök és várom, hogy leüssem az első karaktert, szót és mondatot. Igen, író vagyok, de, hogy hogy lettem az, ahhoz vissza kell barangolni kicsit az időben. Úgy egy éve csak ténferegtem jobbra-balra és nem igazán találtam a helyem, szerettem volna valami olyat csinálni, ahol megvalósíthatom Önmagam. Böngészgettem az interneten és az egyik nap egy hirdetésbe botlottam. Íróképzés, hát elgondolkodtam rajta és pár óra múlva jelentkeztem az iskolába. Ez egy rövid képzés volt, alig pár hónapos és főleg hétvégén tartották, úgyhogy dolgozni is tudtam mellette. Három hét múlva el is kezdődtek az órák. A tanterem egy régi bérház emeletén volt, ízlésesen berendezve, táblával felszerelve, informatikai és elektromos eszközök nem voltak, de hát írni tanultunk. Egy tucatnyian iratkoztunk be, a Tanárnő pedig varázslatos volt. Ittam a szavait, öröm volt hallgatni. Rengeteg dolgról beszélt én pedig serényen jegyzeteltem. Nagyon tetszettek az órái, sok-sok új dolgot tanultam Tőle. Hét közben a munkahelyemen egy kissé szomorú voltam és nagyon vártam a hétvégéket, hogy újra mehessek az íróiskolába. Reggeltől estig tartottak az órák, amit azért számos szünet tarkított és ilyenkor kiürült a tanterem. De volt, hogy én nem akartam kimenni, csak üldögéltem és néztem ki az ablakon. Bámultam a zöld lombokat az udvaron és nagyon boldognak éreztem magam. Természetesen házi feladat is volt. Különböző feladatokat

kellett hétköznap elvégezni és e-mailben elküldeni a Tanárnőnek, aki válaszlevélben értékelte ki a dolgozatokat. Nem csak írni kellett, voltak helyzetgyakorlatok, egyénileg és csoportosan egyaránt. Aztán lassan a képzés vége felé kanyarodtunk, amit igazából nagyon sajnáltam, mert szerettem oda járni. Minden órán aktív voltam, a házi feladatokat is becsülettel megcsináltam és a Tanárnőtől is sok dicséretet kaptam, úgyhogy kissé fájt a szívem. De hátra volt még a záródolgozat, mert bár a képzés nem volt ingyenes és nem állami iskolarendszerű volt, a Tanárnő azt mondta, hogy bárkinek azért nem fog oklevelet kiállítani. Elérkezett, hát a dolgozat ideje, a Tanárnő kiosztotta a papírokat és Mindenkit megkért, hogy saját kútfőből a tanultak alapján írjunk egy három oldalas novellát, kötetlen témában. Csend volt, én is csak körmöltem, próbáltam meseszerűen és tréfásan fogalmazni, de úgy, hogy azért értelme is legyen. A Tanárnő az asztalánál üldögélt, néha azért felállt és körbejárt belenézett egy-egy írásba. Kezdett lejárni az idő, amikor az enyémbe is beletekintett, aztán a fülemhez hajolt és belesúgott valamit. Kész lettem. A dolgozattal is és izgatottan adtam le a papírokat. A Tanárnő kért két óra türelmet, amíg átolvassa a műveket és mindenkit elküldött ebédelni. Nehezen mentek le a torkomon a falatok és az ital sem csúszott annyira, de csak letelt az idő és visszatértünk a tanterembe. A Tanárnő boldogan fogadott Minket, mert Mindenkinek sikerült a vizsga és megkaptuk az okleveleket. Nagyon örültem, de az iskola nélkül nehezen teltek a napok és fásulttá váltam. Írni szerettem volna,

de valahogy nem jött meg az íráshoz szükséges ihlet. Hétköznap dolgoztam, hétvégén pedig iszogattam és azon gondolkodtam, miről is és mit is írjak. A Tanárnő szavain gondolkodtam, elővettem a jegyzeteket és átismételtem, mindent amit az íróiskolában tanultam. Végül elszántam Magam, felmondtam a munkahelyemen, hogy elkészüljek az első könyvemmel, aztán majd meglátjuk merre tovább. Felkészültem, az írásra, mindent be is szereztem. Először pár napot lazítottam, majd kezdtem ráhangolódni az írásra és az ihlet is kezdett megjönni. Csináltam pár vázlatot, ahogy a Tanárnőtől tanultam és elképzeltem, mit is akarok. Így jutottam tehát ide, hogy az üres dokumentum felett ülök. Töltöttem még egy pohárral, belekortyoltam, letettem és írni kezdtem:

Írta: Ketrin Tremmel

Cím: A Virágzó Fa

A többi innentől ismerős lehet...

Utószó

Rövid Előszó, rövid E-könyv és rövid Utószó. Ennek ellenére bízom benne, hogy Aki olvasta örömét lelte benne.

Köszönöm, hogy elolvasta E-könyvemet!

Tisztelettel:

A Szerző

Írta: Schmidka Ádám

Copyright ©Schmidka Ádám, Budapest, 2024

ISBN 978-615-02-1483-2

Kiadó: Magánkiadás
Budapest, 2024